

Поточе.

Съчуденъ ропотъ, съ таенъ шепотъ
Се надолу то влече,
Сжщо като пепелянка
Се извива и тече.

Ту снагата си провира
Прѣзъ планински каменякъ,
Ту се скрие, ту се тули
Изъ зелени храсталакъ.

На брѣга му си почива
Друмникъ и се разхлади;
За овчари благодать сж
Бистри, студни му води.

Всички, всички припознаватъ
Неговия даръ свещень;
То не хае, а безспирно
Лжкатуши нощъ и день.

Люб. Бобевски.